

Az idei szalonkavadászatok és a nagy kakas.

Az idén a szélrózsa minden irányából vett tudósításainkból azt látjuk, hogy a tavaszi vadászatok — részint, mivel hazánk a szalonkák rendes utvonalaiba nem esik, — részint, mivel az erre vonulók nagy részét a márcziusi havazások és zord idő más irányba terelték, — más évi eredményeket szem előtt tartva, igen silányul ütöttek ki. Még azon vidékeken is, a hol azelőtt ugyancsak bővében voltak, most csak szórványosan lehetett a hosszúcsőrüeket látni, s ennek következtében az elejtett szalonkák száma az 1873-iki bő esztendőöt, sőt még a tavalyit vagy harmadévit sem közelíti meg.

Hol a mult években a tavaszi vadászatokon százával ejtett el, most csak igen gyéren mutatkoztak. Így például: a valkói vadászatok alkalmával f. é. ápril 4. és 6-ikán esett összesen 21 szalonka. Kerepesen ápril hó 5-én 17 db. Tarnóczán, az alig megkezdett szalonkázást, vad hiánya miatt, csakhamar befejezték. Kilencz nap alatt — napontai vadászat mellett — összesen esett 75. Lovas-Berényben gr. Cziráky Béla és vendégei 58 szalonkát löttek. Hasonlókép kedvezőtlenül mutatkoztak a mura-közi vadászatok, hol Aebly A. és társai 5—6 példányt löttek naponta, holott előbb 4-szer ennyit szoktak elejteni. Szobb környékén, Znyováralján, Pécssett, Esztergom vidékén, N.-Szeben környékén alig 1—2 darabot lehetett elejteni.

Még a Bécs körül rendezett udvari vadászatról is rossz híreket vettünk. A már agg, de még mindég szenvedélyesen vadászó Ferencz Károly főherczeg unokájával Rudolf koronaherczeggel együtt, jó és rossz időben folyton vadászván, 8 nap alatt csakis Rudolf koronaherczegnék sikerült egy szalonkát elejteni s így a heringfejtől megmenekedni; az udvari vadászatoknál ugyanis régi szokás szentesítette azon büntetést,

mely szerint ugy a koronaherczeg valamint kíséretének minden tagja, aki nagycsötörtökig, mint a vadászat utolsó napjáig szalonkát nem lő, villásreggeli helyett, ezüstitálczán csupán egy heringfejet kap.

Még legszebben mutatkozott az idei vadászat Kecskeméten, hol a szalonkák csak husvét után jelentek meg ugyan, de belőlük 3 nap alatt 23 darab esett, mi otthelyt rika eredmény. Iharos-Berényen is meglehetősen eredmény mutatkozott más vidékekhez képest; naponta 8—10 darab esett.

Hubertus hivei e meddő idényért méltán kárpótlást kívánnak a majdani őszi vadászatok alkalmával nyerni, a mely kívánság azonban, nem hinnők pedig, hogy valósulhasson. Mert a hosszucsőrűek ez idei igen gyér megjelenésének oka nem egyedül az idő kedvezőtlen mivoltában, hanem kiválólag három más tényezőben keresendő, melyeket következőkben adunk elő.

Első oka a szalonkák gyérebben való megjelenésére, a mint vadászaink is elismerik, a gyorsan tölthető „hátultöltő.“ Mert tagadhatlan, hogy ezekkel az irányukat megis tartott szalonkákban sokkal nagyobb pusztítást vihetünk véghez, mint a régi szerkezetű gyutaesos lőfegyverrel.

Második ok, az utjokban pihenés végett lenyugvóknak elfogása. Ugyanis tengeri utjokban némely állomás oly távol esik egymástól, hogy a szegény vándor szalonkák már-már a tengerbe esnének. Természetes dolog, hogy azok ily körülmények között seregesen borítják el az utjokban fekvő szigeteket, hol az ottani lakosok által százanként fogatnak el.

Az első és második okon sem mi, sem mások nem fognak segíteni, azonban most adjuk elő a harmadik okot, melynek figyelemre méltatását legmelegebben ajánljuk, s mely a szalonkáknak tavasszal való ellövöldezésében áll. A szalonka, mint köztudomásu dolog, igen lassan szaporodik, mert még a

fogoly is, mely pedig nincs igen elszaporodva, még 3-szor, sőt 4-szer is többet költ a hosszucsőrünél, s ha a szalonkákát mindazonáltal még pázrásuk idejében sem kiméljük, mi módon várhatjuk azok szaporodását? Valóban ily kiméretlen eljárásnál nem lehet csodálni, ha a szalonkák ma-holnap végkép kipusztultak.

Igen üdvösnek találjuk s részünkről teljes mérvben pártoljuk azon mozgalmat, mely egy a szalonkák kiméltését czélzó nemzetközi vadásztörvény megalkotására megindult. Csakugyan a dúvad kivételével semmi egyéb vadállat oly pusztításnak nincs kitéve, mint a szalonka, semmi vadat pázrás idejében löni nem szabad, mint épen a szalonkát. A fajdnál pázrásokor csak az öreg kakasokat lőjük el, a szalonkákát pedig nemkülönbség nélkül lőjük, mikor hozzájuk férünk. A jelzettünk törvény a szalonkáknak lövését pázrásuk és költésük idejekor, tehát midőn tavasszal hozzánk költöznek, oltalma alá venné, s e vándorlókra való vadászatokat csakis ősszel engedné meg. Könnyen beleegyeznénk ily intézkedésbe, mert ha tavaszkor egy élvezettől meg is fosztatnánk, annál nagyobb kárpótlást nyernénk ősszel.

A hosszucsőrűek idényével esik össze a fajdoké, s a nagykakas már megszólalt, s miként a „V. és V.“ lapnak irták, Árvában már márczius 27-én is hallották. Hogy egyes nagykakasok szavát nemsokára általános dürgés követendi, köztudomásu dolog; azonban az öregeket jó az általános dürgés megérkezte előtt ellőni, mert egyrészt a tenyészetre a fiatalabb kakasok sokkal alkalmasabbak, de másrészt azért is, mert az öreg kakasok, megszólalásuk által a fiatal kakasokat más vidékre terelik, s ezeket a fiatal jérczék is követik, miért csak keveset találunk rövid idő mulva a fajdokból, melyek még pár nap előtt talán számosan jelentkeztek.

A fajdok vadászata csak most kezdődvén, keveset említhe-

tünk, azonban el nem hallgathatjuk, hogy Rudolf koronaherceg ápril 5-én Wittingauban egy fattyu-fajdkakast lőtt. E ritka madár a siket- és nyírfajd párosodásából ered. Hogy e zsákmány ő fenségének nagy örömet szerzett, nagyon természetes.

A „Vad. és Vers.-lap“ f. é. 12. és 16. számaiban fel-
említették, hogy egyik szalonka lábai sárgák, másikéi kékek
stb., s ezt „a kecskeméti öreg vadász“ onnét következteti, hogy:
„valamint a réteken járt marhák lábai, a meddig vízben
járnak, egészen sárgás vörösek, s ha ismét sík és kopár
talaju legelőre hajtának, újra megfehérednek; ugy a szalon-
kák lábszárai is, melyek folyóvizek mentén, vizenyős erdősé-
geken áthuznak fölfelé, megsárgulhatnak, mely sárgaságot
később a hegyes vidékeken ismét az eredeti kék szín váltja
fel.“ E véleménynyel mi egyet nem érthetünk, noha tökéle-
tesen egyet értünk a „Vad. és Vers.-lap“ egyik számában
felhozottakkal, mely szerint „csak is egy szalonkafaj létezik“,
de a lábak színére nézve azon véleményben vagyunk, a mint
azt Z. ur is igen helyesen fejtegette, hogy ezen „lábszín“
különbség csakis a vedlésből származhatik, azaz fiók-szalon-
káknál fordulhat elő, és ezen állítás azzal, hogy a szinkü-
lönbség az évszaknak csakis egy részében észlelhető, meg is
van magyarázva. Különbén, hogy a szalonkáknál a nagyságot,
a tollazat és lábak színét illető látszólagos szabálytalanság
honnét ered, hogy miért nagyobb egy párnál a jércze a
kakasnál, s miért áll más párnál ez arány megfordítva?
mindezekre a természettudósoknak tartatott fenn végérvénye-
sen dönten.

Puskás Pál.

Újabb adat az ákác talajigényéhez.

Az „Erdészeti Lapok“ folyó évi február havi füzetében
(48. lap) észrevételek közöltetnek a Robinia Pseudoacacia